

рата хлопатъ отъ врата на врата, искатъ да имъ се даде нѣкаква помощъ. Тѣ криво разбиратъ Христовитѣ думи. Първо човѣкъ трѣбва да хлопа на вратата на своя умъ, на вратата на своето сърдце и на вратата на своята воля. И ако при това положение не получи нѣщо, тогава само има право да хлопа на чуждитѣ врати. Мнозина, безъ да сж хлопали на своитѣ врати, хлопатъ на чуждитѣ и, ако нищо не получатъ, роптаятъ, обиждатъ се. Защо трѣбва да се сърдите? Може би този, при когото отивате, да не е у дома си. Или, може да не е разположенъ, да нѣма пари въ касата си. Ако отивате да взимате само, безъ да давате нѣщо отъ себе си, вратитѣ на хората ще бждатъ затворени за васъ. Човѣкъ трѣбва едновременно да дава и да взима — да става правилна обмѣна.

Казано е въ Писанието: „Даромъ сте взели, даромъ давайте“. Това се отнася за всички хора. Следователно, ако единъ е получилъ едно благо даромъ, на това основание той трѣбва да даде частъ отъ това благо на своя ближенъ. Какво правятъ хората съ богатата, които всѣки день изобилно получаватъ? — Тѣ ги задържатъ за себе си. Давайте на хората, на ближнитѣ си отъ любовта, отъ свѣтлината, отъ радостта, които изобилно ви се даватъ. Благото на одного е благо за всички. И обратно: общото благо е благо и на одного. Ще